

תת"ע 6832/09-20 - זהר יוסף אברהם נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 6832-09-20 מדינת ישראל נ' אברהם
תיק חיזוני: 60250780925

בפני כבוד השופט שרת זוכוביצקי-אורן
מבקש זהר יוסף אברהם
נגד מדינת ישראל
משיבה

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניית בהיעדר המבוקש ביום 20.12.21.

הմבוקש קיבל דוח מסווג הזמן לין המיחס לו עבירות של נהייה ללא רישון נהיגה תקף בנגד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א-1961 נהיגה בקלות ראש בנגד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה.

המבוקש טען כי לא התייצב לדין עקב אישפוז בנו בבית החולים איכילוב. לבקשת צורף סיכום ביקור רפואי של יעקב זהר מיום 21.2.21.

דין

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהלכים פליליים מורה על קיומם דין בעניינו של הנאשם. לדבריו כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 חסין נ' מדינת ישראל מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהלכים פליליים- אשר יש הסברים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דין יתקיים בנסיבות הנאשם, נוכחות זו דרישה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פניה הצדק והבטחת אמון הציבור בהגינות ההליך הפלילי".

לכל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד" פ") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא יגרם לו בכך עיונות דין.

כאשר הנאשם הזמין לדין כדין ואין מתיצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי הנאשם מתיצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התיציבותו וה坦אי השני הוא כי ביטול פסק דין דרוש כדי למנוע עיונות דין.

עמוד 1

ולענין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל מיום 29.12.09 בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליום בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התיצבות של אדם בדיון אליו זומן בדיון עלולה להוביל לתוצאה כי יורש בדין ודינו יגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטול הוא על המבוקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התיצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התיצבות הנאשם

על פי אישור המשטרה הנמצא בתיק בית המשפט ההזמנה לדין נמסרה למבוקש בדיון.

הմבוקש הוזהר כי אם לא יתייצב לדין יוכרע דיןו בהעדתו.

אישור האשפוז שצורף לבקשה הינו מתאריך 21.2.21 בחודשים לאחר הדיון שהתקיים בעניינו של המבוקש ואין בו כדי להוכיח את אי התיצבות המבוקש במועד הדיון.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין נמסרה למבוקש בדיון וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התיצבותו.

אם קיים חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התיצבותו של המבוקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו בלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 17/1656 סעדא נ' מדינת ישראל מיום 24.4.2018).

ככל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של הנאשם בשל החשש לעיוות דין יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דין (רע"פ 18/1911 עמיד גיש נגד מדינת ישראל מיום 27.5.2018).

הմבוקש לא כפר במיחס לו ולא טען טענת הגנה כלשהי.

יודגש כי גם אם היה כופר המבוקש במיחס לו, הלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביטול העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך, גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזיהירות של ממש. קיבלת טענה זו ממשועתה כי כל מי שיש לו הגנה טוביה יכול שלא להופיע לדין שנקבע בעניינו ולאחר מכן הרשותו וגזרת דין יוכל לגרום לביטולו של גזר דין (ע"פ 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל מיום 14.4.2002, רע"פ 04/1773 אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל מיום 23.2.2004).

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק דין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחתה.

מצורחות תשלוח החלטה לצדים.

ניתנה היום, כ"ד אדר תשפ"א, 08 ממרץ 2021, בהעדר
הצדדים.